

Ăn Sò Huyết

Nha Trang hè 1955,

Tôi từng đi dọc bãi biển miền Nam: Phú Quốc, Côn Sơn, Rạch Giá, Hà Tiên, sông Ông Đốc, sông Gành Hào, Năm Căn, Bạc Liêu, Trà Vinh, Gò Công, Rừng Sát, Vũng Tàu, Nước Ngọt....

Tôi từng đi dọc bãi biển miền Trung từ Bình Tuy, Phan Rang, Phan Rí cho đến Đông Hà. Tôi đã qua các bãi biển miền Đông, miền Tây, miền Nam xứ Hoa Kỳ và một vài bãi biển ở Đông Nam Á.

Càng đi nhiều, tôi càng că quyết: Quả địa cầu này chỉ có 2 loại bãi biển: "Bãi biển Nha Trang và các bãi biển khác." Ái hữu nghĩ là tôi định thi vị hoá một thiên đàng đã mất. Thưa không, tôi xin viết lại đây kỷ niệm của tôi và Nha Trang mong đem đến các ai hữu một vài phút vui trong chuỗi ngày dài xa quê hưởnng.

Tập sự công chánh Nha Trang:

Cùng đi tập sự có Huỳnh văn Ân (Louisiana), Trần Bá Quyết, Dương Hảo Hồn, Trưởng hoàng Hoá (bị Việt cộng giết)... và vài bậc đàn anh khác như anh Chuyên (Canada) anh Bính, anh Bộ...

Khỏi phải kể, đi tập sự, học thì ít mà chơi thì nhiều. Chúng tôi được ông Nam, Trưởng Khu Công Chánh cấp cho một nhà nhỏ sau Khu, cạnh bờ biển.

Sáng nào cũng dậy thật sớm ra nhìn mặt trời lên (biển đông) phụ dân chài kéo lưới cá, rồi lại tắm biển, rồi ăn phở điểm tâm. Mười giờ thì có xe đưa đi công trường. Chiều về lại tắm biển, ăn thức ăn miền biển. Tôi ngồi bãi cát nghe sóng vô vào bờ, nhìn ra khơi hàng ngàn ánh đèn leo lét của các ghe thuyền như các vì sao lấp ló. Ôi ngoảnh lại đã 30 năm tròn !

Bờ biển Nha Trang.

Nha Trang đã đậm mạnh vào tâm hồn tôi. Bạn còn nhớ Lá Thư AHCC đầu tiên tôi phụ trách (số 16 tháng 4 năm 1980) ảnh Nha Trang đã được chọn làm bìa. Bạn nào có ghé nhà tôi đều thấy bức tranh tôi vẽ Nha Trang với xóm

Móng, với hòn chông... vẽ theo trí nhớ. Tục truyền rằng khi xưa khi xưa tại đây có một xóm "nhà trắng" không ai biết tên là xóm gì. Các thông ngôn của quân đội thuộc địa Pháp đặt bùa là Nha Trang để tiện việc giao dịch.

Đi trên lô chạy dọc bờ biển Nha Trang, con người tự nhiên cảm thấy mình hòa lẫn với thiên nhiên đơn giản và hùng vĩ. Có đoạn hai bên đường toàn là cây bàng thân to lá lớn (khoảng Khu Công Chánh). Nhánh cây bàng hõm lai thành tầng tầng, tầng tầng y như nhiều cái long khổng lồ đè chòng lên nhau, nhô trên lòn dưới. Cho đến bây giờ tôi chưa thấy cây nào có hình dáng như vậy.

Có đoạn hai bên đường toàn là thông (hay là một loại cây giống thông mà dân địa phương gọi là Ngò). Thông mọc từ đường lô, thông mọc trên bãi cát, mọc ra đến bờ nước.

Có đoạn hai bên đường chỉ là hoa cỏ dại (đầu phi trường) hoặc đá lòn chồm. Có đoạn lại toàn là dứa.

Hải học viên Nha Trang (giám đốc là giáo sư Hưng, thầy lý hoá chúng tôi ở trường công chánh) so với các Aquarium, Marine World bên này chẳng khác nào so hoa mai với hoa qùy, so cô gái Việt "tóc thê xoa gió lê thế" coi một bà Mỹ mập dầu đeo tóc giả.

Cầu Đá với nhiều tiệm bán vỏ sò, vỏ ốc; xóm Móng dân chài phơi cá, phơi mực với hương nồng đặc biệt; Hòn Chồng đá đỗ chập chùng, những cặp nhân tình đem búa, đem đục ra đây khắc tên vào đá mong tình yêu còn mãi với thời gian.

Tâm ở bãi biển Nha Trang là tuyệt vời bờ biển không lèo quâ, mà cũng không dốc quá, cát vàng óng ánh, nước trong vắt tựa pha lê mà lại ấm áp. Du khách không có, chỉ có dân địa phương thôi. Có những trẻ cầm vòng, cầm vòi đi bắt nhông (một loại cắc kè làm hang trên bãi cát). Có những cụ già cầm nạng hình chữ T khêu nhẹ trên cát để tìm sò.

Thuyền thúng (hình tròn) và xe ngựa với bánh xe hói là hai cái mà miền Nam của tôi không có.

Bãi biển Nha Trang không ôn ào, không thường mại, không tràn tục như các bãi biển khác. Bãi biển Nha Trang cũng không phải là nỗi vắng vẻ hoang vu mà chiêu tối ra ngồi, lòng vẫn sở khung long trôi lên ăn thịt mình.

Bãi biển Nha Trang tựa như mảnh vươn bến hè nhà.

Sáng, trưa, chiều, tối ngay cả nửa đêm, lúc nào ta ra đó ngồi, là lúc ấy sự bình an thanh nhàn của linh hồn đến với ta. Nếu các bạn hỏi tại sao, tôi xin chịu, không giải thích được. Nếu các bạn không tin lời tôi xin hỏi bạn bè nào đã ở Nha Trang vào lúc đó thì rõ.

Từ 1975, từ ngày mà tàu Thủ tướng Tín vượt trùng dương trở về với Nha Trang, thuyền trưởng bị xử bắn vì “là dân Việt, tại sao dám xâm phạm đến lãnh thổ và chủ quyền của Việt Nam?” Bình an thanh nhàn của linh hồn chắc không còn nữa.

Thức ăn miền biển.

Ăn vân là đệ nhất khoái khẩu của con người hơn cả đệ tam khoái nhưng 2 bậc.

Tôi thường tự hào về canh chua rau nhúc với cá rô chiên của miền Nam. Ra Nha Trang, ngồi nhìn biển cả ăn canh chua cá biển, ăn canh sún cá biển, ăn cá biển sốt cà, mỗi biết là vòm tròn này lớn còn vòm tròn khác lớn hơn. Dường như canh sún là một loại canh chua có hương hột vào. So sánh canh sún với canh chua mới thấy khứu tẩm của cụ Nguyễn Du khi so Thúy Kiều với Thúy Vân,

Ăn mực là một thú cực kỳ tao nhã. Mực bắt lên, phơi hai ba nắng là đem nướng ăn. Vừa mềm, vừa đòn vừa thơm, vừa đậm đà. Không như mực Saigon khô đen đét, mỗi lần nướng xong phải lấy buá đậm gần nửa ngày trời (xưa kia chưa có máy cán mực) mà làm người ăn vào vắng cả hàm răng giả ra (bản nhạc Răng rụng xuống cầu của Hoàng Thị Thơ đã mô tả sự việc ăn mực Saigon)

Sò huyết là một trân châu mỹ vị. Vỏ sò sọc càng sâu thì sò càng lớn tuổi, thịt càng ngon (càng già.., càng quý). Sò luộc là vứt đi. Sò phải nướng vừa chín tới mới ngon. Ăn với chanh, tiêu, muối là những kẻ phàm phu. Người quân tử phải ăn sò với ớt khô xay nhuyễn xay dòn lên.

Một kỷ niệm khó quên.

Chiều đó chúng tôi kéo nhau ra một quán ở bãi biển để ăn sò. Vì quá trễ, thức uống không còn, chỉ có sò và sò, chúng tôi cũng bằng lòng ăn không uống vì thấy cô hàng đẹp. Cô vừa nướng sò, vừa cạy sò, miệng lúc nào cũng tươi như hoa.

Bà cụ có lẽ không chịu được các bộ áo “chim cò” nham nhở của chúng tôi (lúc đó mới du nhập vào xã hội VN) nên kéo ghê bỏ ra xa năm.

Ăn no nê, một thăng trổ mồi tán:

“Chắc cô còn đi học chờ? Lúc này bấy trường ra đây phu ‘MÁ’ phải không?”

Cô hàng đáp: “Em học lớp ba trường làng, think thoảng ra đây phu ‘MÁ’!”

Mặc dù câu trả lời có vẻ “xóc óc” thăng bạn tôi vẫn phớt tinh:

- “Thánh nhân có câu: ‘Nhuết lì, nhì đẹp trai, tam tài, tứ đức’ Vậy người yêu lý tưởng của cô phải có điều kiện gì?”

(Xin mở dấu ngoặc để nói về thăng bạn này: Điều kiện nhứt nhì và ba nó đều có cả vì không biết rõ gia đình nó nên điều kiện 4 không biết ra sao; chúng tôi đưa thiền như cột nhà cháy, đưa thấy gái lai mặc cổ, đưa mũi tết, đưa sún răng, đưa lai cà lăm, có đưa còn bao trùm cái xáu đó. Mặc dầu vẫn biết chỉ “lót đường” cho nó thôi nhưng ai cũng thích đi chơi với nó vì vui và học được nhiều mánh lới.)

Cô hàng trả lời:

- “Em thì ít đọc sách chỉ mong người mình yêu ăn nói duyên dáng và học giỏi là mừng rồi!”

Thấy cá sắp cần câu, anh ta tiếp:

- “Chúng tôi là sinh viên một trường... ‘Cảng đau’ ở Saigon, đứa nào trong lớp cũng hạng nhất hết nên không có cô chọn. Tôi đề nghị cô ra một đề tài, anh nào thuyết trình hay nhất là trúng tuyển.”

(Tôi nghĩ thầm thăng này lai định sống trên xưởng máu em). Cô hàng vui vẻ nhận lời và ra đề “Nói về con sò”. Cũng lại thăng ban đó dành nói trước. Nó thao thao:

- “Nào là từ Phan Rí, Phan Rang ra đến Ba Ngòi, Cam Ranh có loại sò lông cùng một gia đình với sò huyết mà ăn rất đỡ!”,

- “Nào là ở Bình Định có loại sò... tròn tru ăn vào... xui cả năm liền.

- Nào là cách nay 2500 năm, Pythagore đã đọc bờ biển Hy Lạp cũng tựa như bờ biển Nha Trang này; bắt được một con sò, ông mới nghĩ là nếu ta cắt sò bằng một mặt phẳng tùy theo góc cắt, ta có thể có hình tròn, hình bầu dục, hình parabole, hình hyperbole, và từ đó xuất ra không biết bao nhiêu định luật, là lý thuyết. Học sinh phải học gân chết cũng vì các hình cong tuyệt mỹ này.

Nó đang ba hoa chích choè thì linh lính cô hàng chặn lại:

- Anh có biết mất của sò ở đâu không?

Anh bạn tôi dù leo mép thê mây cũng phải khung lại nhưng rồi hẵn xoay chiều cũng nhanh:

- Thật tình chúng tôi đâu phải là những nhà sinh vật học, học sò, học rùa, học rắn, học những con chi chi. Bố đề tài này đi. Chúng tôi chỉ biết toán... trường tiền thời. Cõi ra đề toán túi tôi giải, thăng nào đúng thăng đó “đâu”.

Cả bọn cười ầm lên.

Cô ta cũng bằng lòng rồi ra câu đố như sau:

- “Đó các anh biết sò mấy xu một con?”

Thầy câu đố có vẻ ngỡ ngàng một thăng đáp:

- “Nhiều xu một con!”

Cô hàng nói: “Đúng rồi! Thời buổi này làm gì có một xu một con, mà không lẻ 10.5 xu hay 18.7 xu một con vì tiền điều đâu còn xài nữa”

Cô lại tiếp, nhưng thôi giá cả ngoài chờ là việc của dân bà, anh nào nói đúng chỉ đoán mò không hay ho gì. Bỏ câu này qua. Đây là câu khác:

- Các anh đã ăn tất cả bao nhiêu con sò?

(Xem tiếp trang 41)

ĂN SÔ HUYẾT (Tiếp theo trang 30)

Ăn ào ào nào ai đếm, một thằng đê nghi thông câu này luôn vì trước sau rồi cũng phải đoán mò.

Cô hàng băng lòng và lấy giấy viết ra đếm vỏ sò vẫn tính tiền.

Thay chờ đợi lâu lát, một thằng đưa ra ý kiến: "Cô cho tôi biết đã ăn bao nhiêu con sò, giá mỗi con là bao nhiêu là tôi tính ngay cho cô tống cộng bao nhiêu tiền. Tính tiền là nghề của... tại tôi mà. Trưởng của tựi tôi người ta còn gọi là... Trưởng tiền đó, cô không biết sao?"

Cả bọn lại phá lên cười vì ý kiến quá ư là vô duyên và lố bịch.

Tính toán xong, cô hàng nói:

- "Câu em đó cũng tưởng tự câu anh vừa nói nhùng sùa lai đổi chút. Em cho các anh biết tiền ăn tống cộng, mấy anh tính xem đã ăn bao nhiêu sò. Anh nào đáp trúng, thì được châm đầu. Cô dù dù một chút rồi lại tiếp."

- "Đó như vậy cũng không chọn được người giỏi vì các anh đều là các nhà toán học uyên bác cả, chắc chắn các anh giải đáp giống hệt nhau. Vậy xin đổi câu đó lại như sau:

- "Tiền ăn vào khoảng giữa 400 xu và 900 xu, vậy tiền ăn là bao nhiêu?"

Thấy câu đó quá ngớ ngẩn, mọi người đều cụt hứng, nói bằng quơ ít câu rồi đứng dậy từ giã. Cô hàng nói:

- "Mấy anh không đoán được tiền ăn là bao nhiêu phải không? Vậy trả đây 900 xu, mai ra lấy tiền thôi."

Nghĩ rằng 900 xu cũng phải chăng chúng tôi không thắc mắc gì.

Vài ngày sau, đi ngang quán, Bà cụ kêu lai lái một phong thư trong có tiền thôi không có bút tích, thở tình hờ hẹn gì cả!

Về tối ngủ, không ai có ý nghĩ gì, có chăng đi nữa chỉ là cho cô hàng đã đẹp mà lại thiệt thà chất phác.

Vào giữa khuya cũng anh bạn "nhất lì" của tôi la lên như bị ma bắt, đánh thức mọi người dậy:

- "Nhục cả bọn tui bay đi! Nhục ơi là nhục!!!

- EUREKA! EUREKA! thiên tài toán học đây rồi.

Đoàn thị Điểm tái thế bay đi!!!

Tại sao cả lũ tự mình không đưa nào tính ra tiền ăn sò vây? Này nhé... này nhé... cô ta đã cho mình biết hết đủ kiện rồi mà tại sao không thăng nào tính ra. Chỉ là một bài toán... thiên học thôi! Nhục ơi là nhục!"

Thằng nào cũng thây mình như bị... bò đá ngang hông, thức suốt sáng không chớp mắt được. Một thằng gõ gạc: "Tui may khoẻ khoang giỏi toán, giỏi toán. Em muôn chết chỉ cho chết!"

Hôm sau lại ra quán, không gặp cô ta. Hỏi thăm "MA" thì "MA" bảo: "Nó về Vạn Giã chán bồ rồi!". Biết là bà cụ chủ xéo mình, bọn tôi lui lui thuở bồ đi.

Anh bạn "nhất lì" của chúng tôi lâm bẩm triết lý "Dù chuông nhà Hồ, dù phá Tam Giang, tao sẽ tìm em cho băng

được, để tui bay xem!"

Sau này trên đường đổi van nổ, không biết bao lần tôi được nghe nhung câu nhứ:

- Kỹ sư các anh chỉ là nhung họa viên vụng về biết thêm bốn phép toán!

- Ngành CC cần gì học lâu, chỉ biết công trù nhân chia là đủ rồi!

Tôi không may may buồn phiền gì vì không câu nào thám băng câu bà Cụ cô hàng sò.

Không nói rõ, các bạn cũng biết anh bạn "nhất lì" ngày xưa của tôi giờ đây là một Ái Hữu của chúng ta. Nếu các bạn không giải đáp được bài toán (ăn bao nhiêu tiền) tôi nghĩ ít nhất các bạn cũng có thể đoán được phu nhân của bạn tôi là ai rồi.

Có người tự hào, có người lại có mặc cảm về thua hàn vi của mình, do đó quý bạn đừng hỏi cắp ấy là ai?

Giải đáp xin gửi về : LTAHCC

Vì các lý do sau đây:

- Thời giao chau cui quế hiện nay
- Vì là bài toán thuộc chương trình bậc... tiểu học.
- Vì phải dành để tặng tiền thưởng cho bài "đi chợ Âm Phủ" (LTAHCC số 30).

Điệp tôi xin chỉ đóng vào quỹ Ủng Hộ Lá Thủ : \$3.00 cho mỗi bài giải đúng.

AH MIỀN NAM CALI

(Tiếp theo trang 32)

kỷ" hay "Tất niên nhật kỷ" mà thôi. Còn thì chỉ có nhung cuộc họp "bỏ túi" (có thê hiêu là bỏ tiền vào túi hay móc tiền trong túi ra cũng không sao) của một số AH. quen thuộc, mỗi khi có AH. phuồng xa đến để đón tiếp, chào mừng và xin lưu lại chút ký niêm.

Các AHCC. địa phuồng khắp năm châu, chắc cũng có nhiều dịp gặp gỡ nhau trong nhung buổi họp mặt để thắt chặt thêm tình Ái Hữu và nuôi dưỡng. Lá thư thân yêu của chúng ta. Chúng tôi mong được đọc nhung tin sinh hoạt AH. áy trên lá thư AHCC.

Xuân Ất Sửu
L.K. Thi